

[A. C. Normann.]

Men det undrer mig bestandig at være vidne til, også i denne debat, at oppositionens ordførere kan få sig til så ofte og så stærkt at påstå, at nu har vi solgt liberalismen, og at vi under indtryk af socialdemokratiet, der er herrer i regeringen, er ude af stand til at føre den politik, som vi egentlig er tilhængere af. Det er en lille smule mærkeligt, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen kan få sig til at fremhæve det på den måde, han gør, efter en periode på 3½ år med en økonomisk politik, som fra først til sidst har været frigørelse, der fra først til sidst er gået ud på at løse bånd, som tidligere var blevet indført, og som det ærede medlems regering ikke gjorde — nu bruger jeg det ærede medlem hr. Poul Sørensens udtryk — en tøddel for at få løst.

Det er også mærkeligt af den grund, at når man sammenligner i detaljer den politik, der nu er ført, med den økonomiske politik under det ærede medlem hr. Erik Eriksens regeringsledelse, så var den jo ganske anderledes præget af statsindgreb. Dengang gennemførtes der ordninger, som pålagde de enkelte erhverv betydelige byrder til det øvrige samfund. Skibsfarten måtte betale direkte tilskud, landbrugets prisbindinger medførte, at det danske landbrug måtte ofre 200 mill. kr. til det øvrige samfund o. s. v. De indirekte skatter, man gennemførte, gik ikke ind i pristallet på almindelig måde; de blev holdt uden for pristallet.

Under den nuværende landbrugsminister — hvis jeg må vende tilbage til landbruget — har enhver bestræbelse, som jeg påstod det i går, hvilket jo egentlig ikke er blevet bestridt af nogen af venstres talere, gået ud på at lette landbrugets vilkår. Dengang forøgedes omkostningerne i stedet; og når nu venstre går ind i en helt ny økonomisk teori, denne besynderlige teori, at jo flere penge der pumpes ud, jo bedre begrænses omkostningsstigningerne, tror jeg, vi kan sige, at forud for dette valg er de økonomiske

begreber i befolkningen blevet forvirret så meget, som det er muligt at gøre det fra folketingets side.

Jeg tænker undertiden på, hvad Nyboe-Andersen, venstres førende liberale økonom, som han er benævnt i venstrepressen, siger om denne nye teori, der jo helt og aldeles gør det af med venstres program, som blev skrevet, medens der endnu var økonomisk kyndige folk til partiets rådighed. Fællesprogrammet går ind for — eller jeg skal nu til at sige gik ind for, for vi kan vel ikke regne med det længere — at den inflation, som venstre og de konservative siger at de ser tegn til, skal bekæmpes ved, at staten forøger sine udgifter meget betydeligt og samtidig sætter hen mod ¾ milliard tilbage til skatteborgerne. Det er en næsten usandsynlig oplevelse, der her beredes det danske folketing lige inden valget set i forhold til det program, venstre har samlet sin tilslutning på ude omkring i den danske befolkning. I det program står der på side 13 bl. a., hvis den højtærede formand vil tillade mig et kort citat:

„Opstående tendenser til inflation må modarbejdes ved, at nationalbanken begrænser kreditgivning, og ved, at staten inddrager købekraft med det formål at skabe balance mellem produktion og forbrug.“

Det er altså et krav om inddragelse af købekraft under højkonjunktur, der står i venstres program, og det står i det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale ved indledningen af denne debat, der er indledning til valget; men det forårsager jo også, at man må spørge, og jeg tror, venstres vælgere vil spørge: hvad er det nu for et program, der gælder, hvad er det for et program, vi heretter skal til at rette os efter? Det kan ikke både være venstres program og fællesprogrammet; de kan jo ikke gælde begge to. Men jeg tror nu, at efter det ærede medlem hr. Erik Eriksens indledningstale behøver man ikke at spørge, for medens venstres program altså vil inddrage købekraften, som jeg pegede på det, så vil venstres og